

Fülöp Kálmán

Múlt és jelen

Kint zuhog a zápor,
már rég vizért
kiáltottak a kertek
s magam is bordó
felhő eltört
mosolyára vártam —
ti csak szajkózzátok

a be nem teljesülő
álmok ígéretét,
az nem az én világom —
s akár tükörből
fordított énem,
kilóg a lóláb az
üres pohárból.

Már nem is fáj

Mintha szél fújna
át a zsigereimen,
valami elszakadt a mában,
s üresség tombol utánna,

még bennem matat az este
és a sok meg nem történt
akármi, amit hiába vártam,
nem elég anyagnak —

Valaki figyel rám
az égből s már nem is fáj,
hogyan idegen vagyok magamnak.

Magamtól kérdezem

Kezemből kitépik
a megfoghatót, a
szépet s agyamban
elcsitulnak a gondolatok,
olykor magam sem
tudom, mit akarok,
csak beszélek, élek,
írok, legtöbbször
zagyvaságot, miközben
nőnek a parlagok és

semmi sem olyan,
mint a tegnap,
csupa utáncat az élet
s papíromon is
összefolynak a fények,
látzat, felszínesség,
akarás, nem akarás —
ebben a zsidvásári
zsivajban én is egy
utáncat vagyok?

Létezés

Azért sietve, némán
néha magamba nézek —
eső utáni latyak, sár,
lutykos, vad idő,

harangoznak agyamban
a gyermekarcú fények —
kemény dió az élet
s olykor fejemre nő.

Az ajtók már kinyíltak
s egy mozdulat felém nyúl —
kiált a tört üresség,
visszhangja átszakít,

s belesikít az első
lemorzsolts, törpe éjbe —
félteni tanít s remélni,
hogy küld még Valakit

szétfúzni nagy titokban
a látszatok határát —
létezni tűzben, bajban
ma élni így tanít.

Ma és holnap

Csak nevetek a
rongy idő túlkapásain,
a tegnap ígérete
valami más volt —
átalakult a bárpult
s nem mosolyog
a pohár, ha lágyan
szemébe nézek,
kesernyés, áporodott,
borízú perc
ordít bele a csendbe
s valakik rendre
kioktatnak, vigyázz,
magad kárára teszed —
szemembe másik arcát
zokogja a holnap!